

Reisverslag 2013

Een bezoek aan Ghana is nooit saai

Het blijft verbazingwekkend: 's morgens probeer je met een waterkoker en een föhn bij -5 graden Celsius de ruitensproeivloeistofbuisjes van je auto te ontdooien. 's Avonds zit je een film en twee afleveringen van Baantjer in het vliegtuig later bij 30 graden Celsius met je vader op het terras in Accra. Het is niet mijn eerste januari-bezoek aan Ghana, maar het contrast blijft imponerend: van koud naar warm, van wit naar zwart, van binnen leven naar buiten leven, van rust naar lawaai en zo kan ik nog wel even doorgaan.

De reis naar Ghana verliep voorspoedig en begon op zijn Ghanees. Net als ongeveer iedere Ghanees hadden mijn vader en ik problemen met het gewicht van onze bagage. Naast onze eigen rugzak hadden we ook een grote Fristi-tas bij ons met bekers, medailles, tennes en shirts voor onze projecten. Wij waren hierbij er gemakshalve van uitgegaan dat deze 2 tassen samen 46 kilo mochten wegen. De KLM dacht hier echter anders over. Iedere tas mocht maximaal 23 kilo wegen en dit standpunt was net zo flexibel als het Islam-standpunt van Geert Wilders. Dat werd dus ompakken. Op ieder vrij plekje van de rest van onze bagage werden sportspulletjes gestopt tot beide Fristi-tassen uiteindelijk 22.9 kilo wogen. Deze problemen hadden we in Nederland niet verwacht. We verwachtten eerder problemen bij de Ghaneese Douane. Wat moeten twee kerels immers met 11 setten sporttenues, 21 bekers, 50 medailles en een tiental ballen. Dankzij Martin van Geel ging dit echter zonder problemen. Hij zat samen met Stanley Brard ook in het vliegtuig om de voormalige Feyenoord-academie in Ghana bezoeken. Blijkbaar is Feyenoord echt een club van het volk, want hij zat gewoon in de economy class. Bij Ajax vliegt naar het schijnt de toiletjuffrouw nog business-class. Maar dat zijn ook zelfbenoemde Godenzonen en dochters. Van Geel en Brard waren blijkbaar niet bekend in Ghana en moesten bij de douane alles uitpakken en uitleggen waarom ze zoveel Feyenoord-petjes bij zich hadden. Hiervan maakten wij dankbaar gebruik door achter hen langs te schieten. Zonder problemen stonden we dus enige tijd later buiten met al onze spulletjes voor de projecten.

De eerste 2 dagen stonden in het teken van een bezoek aan Elmina. Mijn vader maakte immers zijn debuut in Ghana. Dan is het natuurlijk ook leuk om één van de toeristische trekpleisters van Ghana te bezoeken. Zo kreeg hij toch een beetje een vakantiegevoel. Als vaste bezoeker en lid van de fanclub van RIU-hotels op de Canarische Eilanden, naar kamers met af en toe al dan niet warm water waarbij je buiten moest gaan plassen in Ghana is immers een hele stap. Maar mijn vader genoot volop van alles wat er gebeurde. De Ghanezen hadden ook hun best gedaan om voor hem een bijzonder programma op te zetten. Ghana heeft bijvoorbeeld geen last van de economische crisis. Het land groeit en groeit. Het groeit echter te hard voor de beschikbare elektriciteit. Er is simpelweg te weinig elektriciteit voor alle mensen en bedrijvigheid. De overheid heeft daar een simpele oplossing voor gevonden. Iedere dag wordt daarom in verschillende delen van Accra en het land zonder aankondiging de stroom enkele uren uitgezet. Dit leverde bijzondere taferelen op. Na een avond op het terras bij de gele Red-Container pakten we een taxi terug. Deze taxi stond al een tijdje te wachten en toen we instapten snapten we waarom. Deze taxi hing letterlijk van ellende aan elkaar. Het verbaasde ons dan ook niet dat de lampen van de auto het niet deden. Gelukkig was er het licht van de straatverlichting, tot we in een wijk kwamen waar de stroom was uitgezet. Het enige wat toen nog licht gaf, was het witte gebit van de chauffeur. Maar blijkbaar kun je ook op het witte gebit van een chauffeur goed rijden en zo kwamen we toch veilig aan.

CAS

Na het Elmina-bezoek begonnen we aan het bezoek van onze projecten. Als eerste stond het straatkinderenproject CAS op het programma. Bij het opvangcentrum zagen we dat onze nieuwe sportleraar, Richard, een waardig opvolger is van Bright. Vol passie en enthousiasme gaf hij les aan de kinderen. Bijzonder is om te zien dat de aanwezige kinderen echt weer

kind worden bij het doen van de spellen met Richard. Het plezier straalt er van af en de dagelijkse beslommeringen lijken verdwenen. Na het bezoek aan het opvangcentrum stond voor mij een persoonlijk hoogtepuntje op het programma. We gingen Anja, oftewel Misses Sven, zoals sommigen van onze Ghanese vrienden haar noemen, ophalen van het vliegveld. Het was inmiddels weer Anja's derde bezoek aan Ghana. De eerste tickets boekten we als reisgenoten, de eerste reis was ze al mijn vriendinnetje, de tweede reis vroeg ik haar ten huwelijk en bij haar derde bezoek was ze dan officieel Misses Sven. In Ghana zijn de verhoudingen nog overzichtelijk en heeft de emancipatiebeweging de slag nog niet helemaal gewonnen. Met Anja erbij bezochten we de Hopeland-boerderij van CAS en zagen we vanaf onze VIP-plaatsen op een heuvel naast het veld dat de voetbalkwaliteiten van de straatkinderen duidelijk minder waren dan die van de kinderen uit de buurt. Veel belangrijker is echter dat het door ons gefinancierde voetbalveld ook door de buurt ontdekt is en veelvuldig gebruikt wordt voor allerlei activiteiten, zoals voetbalwedstrijden en begrafenissen. Het veld heeft zo de functie van Town Park gekregen en dat is een mooie beloning voor ons werk.

FC Mandela

Voordat we naar Begoro vertrokken voor een bezoek aan de sportweek, brachten we nog een bezoek aan FC Mandela. Ons veld hadden we laten opknappen en het lag er goed bij. Het veld was egaal, de doelen mooi wit geverfd en ook de nieuwe oefendoeltjes waren klaar. Nadat we de nieuwe ballen voor FC Mandela overhandigd hadden, genoten we van de discipline van de FC Mandela-spelers en het spelplezier bij een onderling toernooi. Daarna mochten we nog genieten van een stukje klimaatverandering. In Nederland was het met kerst bijna korte-rokjes-weer; in Ghana viel midden in het droogseizoen een tropische regenbui. Niet alleen de Nederlandse politiek is dus in de war, maar het weer ook. Het gaf ons wel de mogelijkheid te zien wat een tropische regenbui doet met ons veld. In ieder geval was duidelijk dat het zorgt voor een afgelasting. Hier moeten we maar eens over nadenken of we dit in de toekomst kunnen voorkomen. Niet de regen, wel de afgelasting.

Sportweek Ahomahomasu en weeshuis Begoro

De projecten in Accra hadden we nu bezocht en dus werd het tijd voor de trip naar Begoro. Voor deze trip hadden we de beschikking over onze trouwe chauffeur Ceasar, die door mijn vader als Fanta-liefhebber steevast Sinas werd genoemd. Sinas zorgde ervoor dat we veilig en snel het oude vertrouwde Hillside Hotel in Begoro bereikten. Dat een mens van nature moeite heeft met verandering bleek uit het feit dat we de nieuwe kamers in het nieuwe gedeelte weigerden. We kozen weer voor de oude kamers die we al sinds ons eerste bezoek in 2006 bewonen. Dat de nieuwe kamers in het nieuwe gedeelte ontzettend stonken en niet beschikten over electriciteit en water kon hiervoor overigens ook een reden zijn. Op maandag was het dan zover. We reden naar Ahomahomasu en de tweede Stivosina-sportweek in Ahomahomasu kon beginnen. Tot groot plezier van Anja en mijn vader mocht ik na een rondje lopen met de Olympische vlam van Ahomahomasu het vuur ontsteken en kon de sportweek beginnen. Vijf dagen lang is er fanatiek en met veel plezier gesport door de 25 scholen die deelnamen aan de sportweek. Het blijft overigens de vraag wie fanatieker zijn: de sporters, de leraren of het publiek. Laten we het er maar op houden dat sport echt leeft in Ghana. Goed om te zien was dat de tenues die vorig jaar door ons werden meegebracht ook dit jaar werden gebruikt. Maar ook de dit jaar meegebrachte tenues werden dankbaar gebruikt en zo konden we als toeschouwer onder andere genieten van de wedstrijden Kozakken Boys – Henkel, en Roda JC – LHC.

Tijdens de sportweek brachten we ook nog een bezoek aan het weeshuis van Gerrit en Tineke Koenders in Bekwai en aan het weeshuis in Begoro. Grappig om te zien is dat je in deze verschillende weeshuizen de verschillende culturen tegenkomt. Geldt bij Tineke en Gerrit het principe "genoeg is genoeg" in Begoro werkt men met het Afrikaanse principe "there is always room for one more". Wat niet verschilt is de liefde voor de kinderen en dat is en blijft mooi om te zien. Helaas waren de nieuws speeltoestellen die we voor het weeshuis

in Begoro gefinancierd hadden om allerlei redenen nog niet helemaal af, maar we konden wel al zien dat ze er goed uitzagen. Door enkele vrijwilligers van het weeshuis werd verteld dat de kinderen ontzettend uitzagen naar de nieuwe speeltoestellen. Regen of donker waren geen redenen om niet buiten te gaan schommelen of wippen. Fijn dat we dit voor deze kinderen kunnen betekenen.

Wat niet in dit reisverslag mag ontbreken is ons bezoek aan een Koko-farm waar we de cacao-vrucht mochten zien en proeven. De vrucht zelf was niet heel erg bijzonder, de boer wel. De boer was namelijk wel heel vereerd met het blanke bezoek en wilde dan ook graag op de foto. Maar niet voordat hij zich had omgekleed. En dus trok hij iets aan wat het meest leek op een vloerkleed dat bij een gemiddelde oma in de gang ligt, zijn zonnebril ging op, een speciaal hoedje werd opgezet en als klap op de vuurpijl werd zijn net nieuw aangeschafte Ghanese BK-pannenset (dat nog in het plastic zat) uit huis gehaald. Uiteraard werd van deze bijzondere combinatie een foto gemaakt. De boer was zo vereerd met zijn foto dat hij enige uren later zelfs de sportweek bezocht om te verzoeken zijn foto niet van onze televisie af te halen. Van een digitale camera had hij dus nog nooit gehoord.

En weer terug naar Nederland

Maar aan al het moois komt een eind. Dus ook aan de sportweek en aan onze reis. Op vrijdag vonden de finales van de sportweek plaats en konden, letterlijk nadat het stof na de laatste voetbalfinale was opgetrokken, de meegebrachte bekens en medailles worden uitgereikt. Als afsluiting vierden we de verjaardag van mijn vader aan het zwembad van het Golden Tulip Hotel en waren we klaar voor de reis naar Nederland. Maar niet voordat we concludeerden dat je voor kinderen in Ghana echt iets kunt betekenen door ze met plezier te laten sporten en ze gewoon kind te laten zijn.